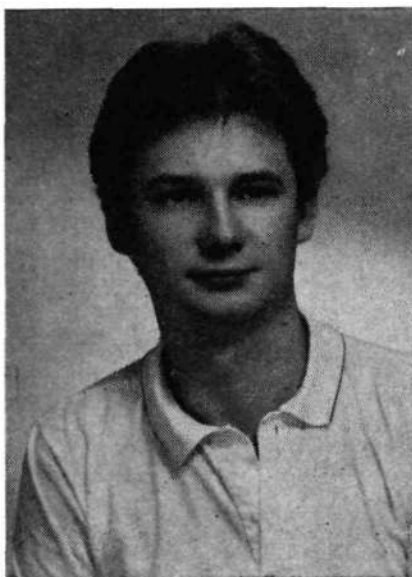

SKORAJ PO CELEM
TEBI

Skoraj po celem tebi sem že plula
in brodolom spoznala s čutnostjo otroka
ki ljubkuje živalski topli kožuh
zaradi tvojih velikih ne
s tema rokama sem zdrobila
svet in ga razsula

a vse ni izgubljeno
podobe bodo spet dobile težo
besede bodo padle
in slepilo bodo tudi
druge mladosti

**Maurizio
Tremul**
(1962)

UTRGAL SEM
CVET

Dolgo sem tekal
po neizmernem travniku
pod umirajočim soncem.

V vodnem izviru
sem si umil
obraz in dušo.

V senci vrbe
sem utrgal cvet.

Govoril sem mu;
 zdaj prvič
 sem se slekel
 svojih skrivnosti.
 Ostal sem gol
 pred cvetom.

Nasmehnil se mi je.

ZBOGOM, V tvojih očeh
 LJUBICA jezero,
 v njem se zrcali,
 kdor te je ljubil
 in kdor te še ni poljubil.

Tvoje ustnice
 so sladke,
 kot je sladek nektar,
 kot je sladek med,
 kot je sladko ljubiti,
 kot je sladko poljubljati,
 kot tebe je sladko ljubiti
 in se pri tem motiti,
 vedé motiti
 in se še kar naprej motiti.

Zakaj preveč te jih je imelo
 in nobeden te ni ljubil.
 Zakaj preveč si jih imela
 in vse si jih ljubila;
 vsi so odšli,
 kakor lastovka, ki hoče preleteti ocean,
 pa jo pogoltne.

In prav zaradi tega
 je bilo sladko motiti se,
 pa še posledic ni bilo.

Lepo se je bilo motiti,
 vedé motiti
 in se še kar naprej motiti,

hoté motiti,
in zmota je postajala hudičeva.
Vendar se je bilo sladko motiti.

Vsi so te zapustili,
nobeden ni ostal
in zdaj še jaz
rečem ti za zmerom:
»Zbogom, ljubica.«

IN JE TEMÀ Sedim pri oknu,
zrem v nebo,
prepreženo z oblaki.

Pozna jesen
spet je podelila
ponižnost trti,
tako razkošni ob koncu
poletja.

Odstavljen po ukazu
svoje svobode,
z voljo,
vklenjeno v verige,
diham vlažni zrak.

Sto in sto vprašanj
me bega
in mi ne da miru.

V blato potopljen
do prsi
se pogrezam vedno globlje
in še kar naprej.

Ta, ki ljubim ga v tišini,
v tišini me zapušča.

Truden sem življenja.

In je temà.

Prevedel Jaša L. Zlobec